

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Skarbu Państwa reprezentowanego przez Ministra Skarbu Państwa

przeciwko J. M.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2008 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku

Sądu Apelacyjnego z dnia 8 sierpnia 2007 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca skargę kasacyjną, nie obciążając pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony powodowej.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2005 r. Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego W. z dnia 7 listopada 2006 r. w ten sposób, że uchylił w stosunku do pozwanego J. M. wyrok zaoczny wydany przez Sąd Okręgowy w W. z dnia 16.06.2004 r. i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa – Ministra Skarbu Państwa wyszczególnione w tym wyroku kwoty, w pozostałym zakresie apelację oddalił.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego pozwany J. M. wniósł skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna – obok oznaczenia zaskarżonego orzeczenia wraz ze wskazaniem zakresu zaskarżenia, podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia lub zmiany – powinna zawierać, jako jeden z elementów

konstrukcyjnych, wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie.

Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał w swoim orzecznictwie, że brak okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest tzw. wadą istotną (wadą konstrukcyjną), nienaprawialną w trybie właściwym dla usuwania braków formalnych, zatem skarga kasacyjna dotknięta taką wadą podlega odrzuceniu *a limine* (uchwała składu siedmiu sędziów z dnia 30 kwietnia 1938 r., C III 319/37, Zb. Urz. 1938, poz. 303 oraz postanowienia z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 października 1997 r., II CKN 404/97, OSNC 1998, nr 4, poz. 59, z dnia 21 marca 2000 r., II CKN 711/00, OSNC 2000, nr 7-8, poz. 151, z dnia 21 lipca 2005 r., V CSK 15/05, niepubl. oraz z dnia 26 października 2005 r., III CSK 23/05, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinno odnosić się do przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., skarżący powinien zatem wskazać jako okoliczności uzasadniające wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne i uzasadnić dlaczego jest ono istotne, albo że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów i wskazać które przepisy wymagają wykładni Sądu Najwyższego i na czym polegają związane z tym poważne wątpliwości lub przedstawić rozbieżności występujące w orzecznictwie sądów, albo że zachodzi nieważność postępowania lub że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, przy czym należy to wykazać stosownym wywodem (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 10 maja 2001, II CZ 35/01, BSN 2001, nr 6, s. 11 lub z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156).

W skardze kasacyjnej w ramach wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący postawił dwa pytania, które w ocenie Sądu Najwyższego w żadnym wypadku nie mogą być uznane za sformułowanie zagadnienia prawnego. W istocie rzeczy mają pytania te mają charakter hipotetyczny i sprowadzają się do poddania w wątpliwość poczynionych przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych. Dotyczy to przede wszystkim powołanego jako rzekomo istotne zagadnienie prawne sposobu zakwalifikowania umowy zawartej między stronami w dniu 28.10.1999 r., a także możliwości zastrzeżenia w tejże umowie kary umownej. Przedstawione pytania, które skarżący, błędnie określa jako istotne zagadnienia prawne, są pozbawione

jakiegokolwiek uzasadnienia, stanowiącego wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie może bowiem polegać jedynie na wskazaniu, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne bez wyjaśnienia i skonkretyzowania tego zagadnienia. Wymagana jest przede wszystkim próba uzasadnienia istotności tego zagadnienia. Zdaniem Sądu Najwyższego, samo sformułowanie pytań, nie spełniających wymagań istotnego zagadnienia prawnego nie stanowi wypełnienia wymagania formalnego, o którym mowa w art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.

Skarżący równie gołostownie zawarł w skardze kasacyjnej stwierdzenie, że jest ona oczywiście uzasadniona, nie usiłując nawet wskazać w czym tej zasadności upatruje.

W tej sytuacji zaistniałe uchybienie formalno - konstrukcyjne w zakresie wymagań stawianych skardze kasacyjnej w art. 398⁴ § 1 k.p.c. uzasadnia wydanie orzeczenia, jak w sentencji (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy na podstawie art. 108 § 1 i art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²⁰ k.p.c. postanowił nie obciążać pozwanego kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony powodowej.